

За възторженото начало на поредния дълъг национален махмурлук

Иван Даракчиев

Единствената причина, поради която българите все още не са започнали да излизат от опиянението, до което официалните медии ги докараха по повод поредния цирк наречен “избори”, е продължаващата трескава – макар и вече не еуфорична – кампания около “новото” в политическия живот на коматозната ни държава. Дрънканиците, “прогнозите”, “реформите”, “промените” се сипят – само като фантазии на авторите, разбира се – и така медиите “доказват” необходимостта от своето съществуване на тези, които имат нужда от такова доказателство. Презумпцията е, че в едно демократично общество съвкупно това е народът, но печалната истина е, че доказателства са нужни само на тези, които поръчват музиката (на която народът да танцува), тоест статуквото, чийто личен състав ние бележим с обобщеното понятие “Номенклатура”.

Инак, погледнато през трезвия поглед на дисидента – или, ако щете, на “циника” – всичко си върви по точно установеното русло: кучетата се изляяха на воля, а сега керванът ще продължи да си върви както преди – в същата посока, със същата скорост. Е, една-две от челните камили ще имат малко по-различни физиономии, ама “so what?”, както казваме в нашата махала.

Удивително бе да се наблюдава масовото малоумие, което индуцира у зрители, четци и слушатели медийния колектив в директно или индиректно подчинение на Номенклатурата, изпадайки в предизборна треска. Някой би могъл да го квалифицира и като състояние на колективен транс, масова психоза и какво ли не още, но то си е чиста проба зомбиране. Няма как иначе да си обясня по какъв начин предстоящата подмяна на един фигурант с друг успя да генерира толкова високо напрежение на надежди, илюзии и колективна фантазия за някаква – най-после – идваща насреща ни съществена промяна в държавата.

Някой би могъл да възрази, че публикациите /1-12/, в които е обяснено, че промяна към добро ще настъпи само при такава смяна (наричана още революция или коренна промяна) на социополитическата система, при която А) се ликвидира съществуването на професионална политика, и Б) се елиминира абонамента на професионални политици за управленчески функции, са с ограничен кръг от читатели. Това е така, но има поне два аргумента, които показват, че само по себе си горното не е задоволително обяснение:

Първо, от тази психоза биват заразени високоинтелигентни индивиди, които много преди да възникне поредната треска са се убедили в правилността на доктрината ЗАЕДНО, която извежда горните заключения, базира тезисите си около тях, пропагандира устройването в България на същинска Пряка Демокрация и предлага конкретна Програма за прокаране на всички мероприятия безусловно необходими за прехода към новата система по мирен, демократичен път, подчертавайки неговата безалтернативност. Такива индивиди са декларирали, че ясно осъзнават: 1) характеристиката на типичния Номенклатурчик, 2) противоконституционното и вредно за нацията членство на България в ЕС, 3) противоконституционното и вредно за нацията подписване на Лисабонския договор, 4) васалното положение на България, като следствие на горното и 5) безсмислието на функцията “президент”, като следствие на горното. Когато някому е ясно, че в една Представителна Демокрация от Парламентарен тип ролята на Президента като Държавен глава е чисто церемониална даже и без неправомерното подписване на гореспоменатите документи, то тогава всякакви декларации, че има какъвто и да е смисъл да се избира този или онзи кандидат, защото... предизвикват у мен усещането за лабилна психика насреща ми.

Съжалявам, но когато си убеден, че единственият път за спасението на държава и нация е смяна на системата, всичко останало е отвличане на вниманието и излишна консумация на време и енергия. Удивителното тук е, че преобладаващата част от моите сънародници перманентно се поддава на разните изкушения и постоянно бива дефокусирана (има-няма, 25 години вече!). В резултат, добавяйки

ежедневната тривия, главното действие напредва с охлювни темпове и съответно целта си остава все така отдалечена както бе и преди години.

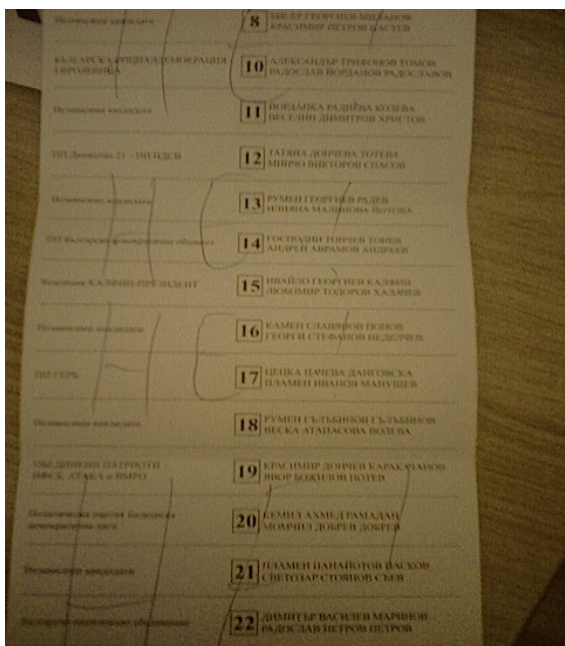
Има множество поучителни примери, които бих могъл да цитирам, но ще приведа само един – най-тъжният. Една приятелка от студентските години бе много активна в движението на еколозите. Запознавайки я с идеите ЗАЕДНО, веднага ги прегърна и стана съмишленик. Продължавайки с дейността си като еколог, непрекъснато ме агитираше да вземам активно участие в мероприятията им, без да погледне сериозно на обясненията ми, че всички малки стъпки, които са насочени в страни от главната цел, просто консумират времето и енергията ни, тоест де факто ни отдалечават от целта. При последния проект (за спасяване на някакъв екологичен обект с висока видимост) тя направо ми се разсърди, защото ѝ отказах участие или съдействие, аргументирайки се с това, че докато гоним спасяването на този или онзи обект, губим цялата българска гора, която не е във фокуса на “еко-защитниците”, а бандитите ще продължават с престъпленията си дотогава, докато не отстраним Номенклатурата от властта – и следователно там и само там трябва да фокусираме обединените си усилия. Проектът бе “последен”, защото тя бе болна от рак и скоро след това почина. Тъжно ми става всеки път когато си спомня, че Мария отказа да разбере очевидното за мен безсмислие на “напредването чрез малки стъпки” – ето, че вече минаха няколко години; не само българската природа, но и държавата и нацията са застрашени от загиване, а Номенклатурата си остава все така неуязвима. Горчивината се подсилва и от това, че една прекрасна българка – достойна майка на двама сина, интелигентна красавица с неутолима жажда за смислен живот и непрестанно духовно развитие, високо образован професионалист (инженер-химик), горда пенсионерка от ограбеното поколение, неуморен борец за опазването на природата – си отиде от живота без дори да види поне мъничко светлина в тунела. Питам се, “Колко още?”, докато останалите схванат какъв е пътят.

Вироглавието е едно от трите най-български качества. То е в основата на способността ни да оцеляваме при обстоятелства, при които индивиди с друга етническа принадлежност не се справят. За разлика от другите две типични отличителни черти на националния ни характер – трудолюбие и любознателност – това ни качество много често ни вреди повече, отколкото ни помага, особено в аспекта на колективния ни живот /1/. Ключът към овладяване на този връх на прословутата упоритост на балканските (или южните, за някои) “славяни” е тренировка на самодисциплината: ако всеки българин успее да се научи да допуска, че някой освен него самия би могъл да предложи по-смислено решение на дадения проблем, победата е наша. Горното ще се транслира в трениране на българите да чуват, когато слушат и да виждат, когато гледат. Засега те само виждат и чуват това, което им се иска да видят и чуят. И като резултат неминуемо – независимо от представителността на извадката – строят свои теории, една от друга по-причудливи. Да се аргументира против означава чиста загуба на време: припомнете си само категоричността на Вутевото изявление пред клетката на жирафа и си извадете заключение относно извадката... Та, основният въпрос си остава – ще можем ли да обединим усилията си, за да надвием хидрата, която души България? Предвид горното, едно сериозно множество от български интелигенти е дигнало ръце; аз, обаче, като вироглавец на вироглавеците, няма да престана да опитвам да събирам тези от вироглавеците, които не искат да се предадат без бой!

Вторият ми аргумент е следният: Революцията, която започна в България през февруари 2013 г., през последната година навлезе в поредния етап, характеризиращ се със спонтанното възникване на множество сдружения, съюзи и движения на посъбудилите се от дрямката на очакването щото членството в ЕС да доведе до спасение на нацията от катастрофата, до която я докара “политическият ѝ елит”. Не случайно лайт-мотивът на всички тия нови формации – както истински, така и дирижирани от Номенклатурата – е “обединение”.

Така посред разговори, срещи, лекции и дискусии настъпи време за предизборния цирк, в подготовка за който ДД ЗАЕДНО излъчи Апел /13/ към всички недоволни от статуквото българи да гласуват с едно “НЕ!” (виж снимка на моята бюлетина на Фиг. 1). Идеята бе да се използва иначе безсмисления харч от хазната поне за преброяване на съзнаващите нуждата от коренна промяна: докато средно статистически броят на “нередовните” бюлетини е няколко хиляди, при тази акция той би трябвало

да достигне десетки хиляди, ако се следва традицията на доброволното гласуване (при което избирателната активност в България е средно 30-40%), та дори и стотици хиляди (при условие, че гласуването е задължително и въздържащите се дотогава 60-70% демонстрират чрез предложения от нас метод защо дотогава не са искали да гласуват). Това би се превърнало в мощен сигнал вътре към себе си, на това огромно (но засега неосъзнато, разпокъсано и финно диспергирано по целия свят) морално мнозинство на истинските български патриоти.

Фиг. 1: Снимка на част от моята бюлетина

Табл. 1: Обзор върху най-важните резултати от изборите за президент на 06.11.2016 г.

Категория	Брой	Избирателна активност (%)	Дял (%)
ИЗБИРАТЕЛИ ОБЩО	7 014 723	100.00	-
ПОДАДЕНИ ГЛАСОВЕ	3 943 004	56.21	100.00
НЕДЕЙСТВИТЕЛНИ	119 925	-	3.04
“Не подкрепям никого”	214 094	-	5.43

Както повечето читатели ще се досетят, ответната реакция клонеше към нулата; там, където имаше някакъв отговор, то бе по-скоро да ни предложат да гласуваме за съответния избранник на дадения съюз, движение и пр., като това гарантирано щяло да доведе до изправяне на България на крака и до настъпване на мечтаното благоденствие... Харесва ли ни или не, тази ситуация на повик без отклик, точно като призив от висок планински връх без ехо, бе в пълна хармония, в перфектен унисон с цялостната характеристика на масовото малоумие, за което свидетелства и броят на аспирантите за президентството – двадесетина двойки продавачи на чудеса се явиха пред народа си, за да му обещаят неща, за изпълнението на които нито са оборудвани самите те като индивиди, нито пък щяха да придобият необходимия инструментариум. Патетика до 101 и обратно! (Не искам да ги наричам всичките лъжци – не за друго, ами някои като че ли си вярваха на дрънканиците.)

Резултатите

Със или без обратна връзка, някои гласувахме точно както казахме, че ще гласуваме (виж Фиг. 1) – основният принцип на дисидентите от ДД ЗАЕДНО е да говорим това, което мислим, и да правим това, което говорим. Съответно на горното, тук можем да предложим анализ на резултатите от изборите в светлината на интересувания ни въпрос, за съжаление без да имаме каквато и да е представа за влиянието на нашия АПЕЛ. Ето какво показват данните изнесени от ЦИК /14/ (виж Табл. 1):

1) Избирателната активност е била само 56.21%. Доколкото ми е известно, най-онеправдани са били българите в чужбина, където – освен в Турция, разбира се – логистиката е суб-оптимална. Абстрахирайки се от това, остава въпросът “Как така след нововъведената задължителност на гласоподаването, избирателната активност е само с 10-15% по-висока от средното за предишни

периоди?”. Отговорът е “Липса на санкции” – и това връща задължителността на гласуването в категорията пожелателност.

2) Броят на недействителните бюлетини е около 120 000 (над 3% от всички подадени гласове).

3) Броят на “неподкрепящите никого” е 214 000 (над 5.4% от всички подадени гласове).

4) Сумарно броят на обявилите се по този способ за противници на статуквото е около 334 000, тоест 8.47% от всички гласували.

5) Ако приемем, че статистиката се запазва без съществени промени и всред негласувалите, следва, че несъгласие със статуквото се изразява от около 594 000 българи. Ако пък приемем, че всички негласували са си спестили времето поради увереността им, че няма смисъл да гласуват, понеже нищо няма да се промени, то това се транслира в несъгласие със статуквото от страна на около 3 665 000 души.

6) Горното води до генералния извод, че към момента в България и в чужбина има поне някъде между 600 000 и 3 600 000 български граждани, които искат коренна промяна, и които не се страхуват да го изразят чрез гласуването (или негласуването) си, нито пък са изпаднали до положението да продават гласа си.

Повече полезна за нуждите, интересите и целите на суверена информация няма как да се екстрахира от наличните данни, при положение, че нивото на публичната самоорганизация (чрез съюзи, движения и други формирания на съзнателните и активните български патриоти) е недостатъчно високо. Харесва ли ни или не, това е реалността днес!

Референдумът

Номенклатурата отново изрази смесицата от страх и презрение, с която се отнася към Божия Глас, който в дадения случай се очакваше във формата на Глас Народен. Всички възможни трикове бяха приложени, така щото този важен акт да се омаловажи и в крайна сметка да се провали. Разбира се, игнорамусите си нямат дори и бегла представа колко експлозивен е резултатът от подобно третиране на едно морално мнозинство. Нито пък са чували, че народният гняв има свойството да се акумулира и да бъде детониран внезапно и неочаквано¹ – всички до един Номенклатурчици изглежда забравиха шока от протестите през февруари-март 2013 г. (началото на Българската революция през 21ви век, според моята класификация). За тяхно нещастие късата памет не е нито извинение, нито ще бъде оправдателен аргумент в съда, а съд – един истински Народен Трибунал – рано или късно ще има! Няма как българският народ да пренебрегне факта, че чрез колективните си действия само за 25 години Номенклатурата докара чедата на България до такова отчаяние, щото някои от тях да се самозапалват в знак на протест – нещо, което досега не се е случвало в хилядолетната ни история. И няма как да се подмине фактът, че медиите - и у нас и навън - просто претупаха тези феноменални събития маркиращи мъчителния геноцид над българите, провеждан от собствените им Номенклатурчици асистирани от Евро-, Атланто- и Транс-Атланто-бюрократи, както и от зловещата неолиберална пасмина, за чийто рупор минава Джордж Сорос /5, 8, 9, 15, 16/.

Видовден вече се задава!

Самият факт, че референдумът се проведе, вече е победа за Негово Величество Българският Народ. Множеството обструкции, които Номенклатурата постави на пътя му само я експонираха ярко и недвусмислено като колективен национален престъпник, на когото следва да се потърси сметка, рано или късно. Народът изяви желание да му се чуе думата, а неговите “народни избранници”, “любими вождове” и “видни партийни и държавни ръководители”, неговият скъп “политически елит” и свитата му от съветници, блюдолизци и диригенти, просто се подиграха с надеждите народни.

Нека поясня нещо важно тук: предложените в референдума “реформи” са също такива козметични промени, каквато е и смяната на президента. Те не биха решили основните проблеми на нацията,

¹ Нереалистично е да очакваме, че невежествените некадърници, от които - в състав от поне 96% - се състои Номенклатурата, са дори чували за теория на перколяцията: съмнително е дори, че са прочели открай-докрай поне една дузина сериозни книги през живота си...

понеже не конституират коренна промяна на системата. Поради тази причина провеждането им попада – от гледна точка на тезата за Номенклатурокрацията и доктрината ЗАЕДНО – в категорията “мероприятия за отвличане на вниманието и прехосване на енергията на здравите клетки в тялото на нацията”. Но горното не отменя ползата от наблюденията върху процеса на подготовката и провеждането на настоящия Референдум, а напротив, особено след като и тъй и инак вече е насрочен. И заключението ни е, че той постави началото на една мини-революция в България: българският народ все по-масово декларира, че желае сам да определя съдбините си, вместо да следва дебилитиращи директиви създадени на хиляди километри от България и налагани му от корумпирани полуграмотни некадърници в София.

Упражнението с референдума бе полезно и от друга гледна точка. То експонира отново и отново предателската роля на Номенклатурата спрямо народа си, както и сервилността – а като следствие от нея квалификацията “център за антинационална дейност” – на медиите². Номенклатурчиците не могат да обяснят как така гласуването за президент е задължително, а за референдума не е. Нито пък някой може да даде каквото и да е основание за необходимостта от пликове за едни бюлетини, а за други не. Или пък за разписване в две различни ведомости, или за необходимост от два подписа...

Изводите

Повечето важни изводи вече бяха направени по-горе и повтарянето им е безсмислено. Тук ще предложа само два неспоменати такива, за извеждането на които се изискват специфични познания, малко известни на широката публика, а все пак не съвсем маловажни, поне според мен:

1) Като белгийски гражданин аз съм свикнал на задължително гласуване. В разработената система на същинска пряка демокрация /1, 2, 12/ съм включил елемента на задължителност, тъй като определянето на съдбините на нацията изискват високо съзнание и високо чувство на отговорност пред народ и държава. Точно затова и право – но едновременно с това и задължение – на глас трябва да имат квалифицирани избиратели, които съвкупно да съставят представителното мнозинство на нацията. В далечните първи години на емиграция си въобразявах, че подобни са били съображенията на белгийските политици. По-късно стана ясно, че всъщност единственото съображение, вълнуващо Номенклатурчиците е било вдигане на мизата (в сравнение със случая, при който гласуването би било само на доброволен принцип). Наистина, когато всички гласоподаватели са задължени да участват в изборите, държавните субсидии за партиите достигат теоретичния си максимум...

Горното идва да обясни и защо например няма интерес към броя на подалите глас за някакъв си там референдум или Господ знае каква измишльотина на философите, които вечно изразяват недоволство от труда на великите членове на ложата наречена Номенклатура!

2) Ако запитате някой математик, който се занимава със статистика, какво показват резултатите от Референдума, той ще ви обясни, че щом 3.5 милиона души – тоест, около половината от всички българи, които имат правото на избиратели – са гласували, при това напълно на свободен (неподреден, случаен) принцип, то резултатите от този референдум ще съвпадат с точност не по-малка от 90% (и най-вероятно ще ви гарантират над 96%) с резултатите от запитването, в което биха участвали всичките около 7 милиона регистрирани гласоподаватели. Всички ще си спомнят, предполагам, че поне веднъж са чули резултати от запитвания за обществено мнение (или пък т.нар. “exit poll” на излизане от някакви избори), които – ако се правят на случаен принцип – при около 1100 души участници предсказват резултатите с грешка +/- 2 или 3%. Разбира се, когато са поръчкови – от Номенклатурата

2 Това явление не е ограничено само до българските официални медии, а е интернационализирано от диригентите на международната Номенклатура. Съответно на това, очакването ни е, че един ден ще трябва да се държи сметка не само на водещите Номенклатурчици, но и на видните манипулатори и отговорните за поръчковите пропагандни машини разпръснати по целия свят. Нишката, впрочем, е лесно да се проследи: тя води до източниците на средства за хранещите се от разпространяването на лъжи (нагла дезинформация), полуистини, и чиста проба измислици. Затова и фактът, че (дез)информационната мрежа на Номенклатурата е оплетена върху цялото земно кълбо, няма да затормози съществено въздаването на справедливост, след като алтернативните и дисидентски настроени медии, блогове и сайтове вече комуникират помежду си и сплотяват редиците си - виж /17-19/ и реферираните в тях източници.

или нейните подлизурковци от официалните медии – тези прогнози показват каквото им е поръчано; неадекватен резултат се получава също и ако извадката не е представителна (напр. ако не е направена на случаен принцип, а чрез подбор). Както вече посочихме, при абнормалното поведение на медиите³ в целия свят през последните 25 години, те напълно закономерно стигнаха до положението да загубят изцяло доверието на публиката, като в последно време биват засрамени и унижени по най-брутален начин, след като техните фаворити губят (и ще продължават да губят): неотдавна BREXIT, сега Доналд Тръмп, утре следващите на ход...

Библиография:

1. Ivan D.; Bulgaria, *terra europeansis incognita*; ISBN 978-954-91584-3-4; Dukaty; 2010.
2. И. Даракчиев; Основните икономически съображения предопределящи предстоящата революция в България; <https://www.academia.edu/8735447/>.
3. И. Даракчиев; Пътят “Европейски Съюз”; <https://www.academia.edu/8735644/>.
4. И. Даракчиев; Проектът “България”; “Ави-Тохол“, ISSN 1312-2185; №35, 2015, стр. 90.
5. I. Daraktchiev; On reading the signs of *Vox Populi*; <https://www.academia.edu/4439447/>.
6. I. Daraktchiev; Open letter to Richard Rahn; <https://www.academia.edu/4439526/>.
7. Richard E. Ran; “The Success of Eastern Europe”; *The Brussels Journal*; www.brusselsjournal.com; 2012-09-06.
8. I. Daraktchiev; Nomenclatureocracy or what exactly was Orwell right about; <https://www.academia.edu/4439386/>.
9. I. Daraktchiev; The Revolution within Democracy; <https://www.academia.edu/5804006/>.
10. И. Даракчиев; Програмата на ДД ЗАЕДНО – единствената Национална Доктрина за България: размисления върху изобилието от “национални доктрини” и “национални стратегии” като способ за дефокусирането на нацията; <https://www.academia.edu/29482364/>.
11. И. Даракчиев; Въпрос за 1 000 000 \$ – “Какво ще се промени след като отминат изборите за президент на Република България?” (подказвам съвсем мъничко: “Нищо!”); <https://www.academia.edu/29587035/>.
12. ПРОГРАМА на национално движение ЗАЕДНО; http://zaedno.mobi/Zaedno/Nacalo_files/111222333.pdf.
13. Бюлетин №28; www.zaedno.mobi (http://zaedno.mobi/Zaedno/Novini_ot_ZAEDNO.html).
14. <http://results.cik.bg/pvrnr2016/tur1/president/index.html>.
15. И. Даракчиев; Поредната подигравка с българския народ; “Ави-Тохол“, ISSN 1312-2185; №34, 2015, стр. 95.
16. И. Даракчиев; Факелът на отчаянието; “Ави-Тохол“, ISSN 1312-2185; №34, 2015, стр. 98.
17. I. Daraktchiev; Explaining Ukraine; <https://www.academia.edu/6847478/>.
18. I. Daraktchiev; USA’s semi-hot war for control of Russia’s natural resources: the Syrian episode; <https://www.academia.edu/20045616/>.
19. I. Daraktchiev; Hillary Clinton or Donald Trump: which one will America choose for EU President; <https://www.academia.edu/29191470/>.

---

³ Всички официални медии без изключение се компрометираха неимоверно много през последните месеци, след като неистово продължават да пропагандират само каузата на статуквото (международно взаимоотношената и все повече и повече универсално мразената световна Номенклатура), а въпреки това една след друга каузите на съответната нация взимат връх. Последният – и най-важен за света – казус е революцията на Доналд Тръмп в Америка, който победи в президентските избори въпреки неблагоприятното му представяне от медиите, в пълен противовес с отношението им към опонентите му.